

Arrest

nr. 312 988 van 13 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 26 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. X van de Raad van 19 februari 2024 waarbij de debatten worden heropend en de zitting wordt vastgesteld op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart staatloos te zijn en geboren te zijn in 1983.

1.2. Op 5 maart 1999 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 4 augustus 1999 werd dit verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) kennelijk ongegrond bevonden en werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel tot het grondgebied te verlaten genomen. Op 23 december 1999 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Ze diende geen beroep in tegen deze beslissing.

1.3. Op 12 januari 2000 diende ze een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 11 mei 2002 nam de DVZ een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten. Ze diende geen beroep in tegen deze beslissing.

1.4. Op 1 februari 2023 diende ze haar derde en huidig verzoek om internationale bescherming in. Op 6 maart 2023 werd dit verzoek ontvankelijk verklaard. Op 31 maart 2023 wordt de verzoekende partij gehoord door de commissaris-generaal in de gevangenis van Antwerpen.

1.5. Op 14 april 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij kennelijk ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U diende op 5 maart 1999 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u [F. B.] te heten, geboren te zijn op (...) februari 1980 te Godiste (Kosovo), van Roma origine te zijn, afkomstig te zijn uit Kosovo en over de Joegoslavische nationaliteit te beschikken. Op 4 augustus 1999 werd dit verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk ongegrond bevonden en werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis) genomen wegens het feit dat aan uw afkomst uit Kosovo geen geloof kon gehecht worden. U stelde tegen deze beslissing een beroep in bij het Commissariaat-generaal. Vervolgens nam het Commissariaat-generaal op 23 december 1999 hierin een bevestigende beslissing van weigering van verblijf waarbij andermaal werd geoordeeld dat aan uw afkomst uit Kosovo geen geloof kon gehecht worden. U diende tegen deze beslissing geen verder beroep in. Op 12 januari 2000 diende u onder dezelfde identiteit in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierin werd op 11 mei 2002 door de Dienst Vreemdelingenzaken een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quater) genomen. Op 1 februari 2023 diende u vanuit de gevangenis in Antwerpen uw derde en huidig verzoek om internationale bescherming in. Op 6 maart 2023 werd dit verzoek door het Commissariaat-generaal ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. U verklaarde in het kader van dit verzoek tijdens uw eerste verzoek een valse identiteit te hebben gebruikt. U gaf aan op dat ogenblik minderjarig te zijn geweest (17 jaar) en dit toen gedaan te hebben om u ouder voor te doen om zodoende als meerderjarige toegang te krijgen tot discotheken in België. U heet in werkelijkheid [Z. B.], bent geboren op (...) april 1983 te Postenje (gemeente Novi Pazar), in Servië en bent van Servische origine. In tegenstelling tot sommige van uw naaste familieleden bent u niet in het bezit van de Servische nationaliteit. U bracht dit nooit in orde en bent hierdoor momenteel staatloos. U beschikt wel over een Servische geboorteakte, uitgereikt in Servië. U bent ongehuwd. In 1996 kwam u op 14-jarige leeftijd vanuit Servië met uw ouders naar België. Sindsdien heeft u steeds in België gewoond. U keerde nooit meer terug naar Servië. U verbleef op verschillende tijdstippen in België in de gevangenis. U besliste opnieuw in België een asielaanvraag in te dienen omdat u hier al zo lang bent, niet naar Servië terug kan – u kon tot tweemaal toe in het verleden niet naar Servië gedeporteerd worden omdat u niet in het bezit bent van Servische documenten – en omdat u (verblijfs)papieren wenst zodat u hier eindelijk legaal kan werken. U heeft vanuit de gevangenis reeds contact gehad met de VDAB en wenst te werken bij M. in Antwerpen. U wil niet langer in het zwart werken. U wenst ook niet opnieuw in de gevangenis te belanden. Bovendien zou u met een positieve beslissing in uw verzoek de goedkeuring krijgen om onder elektronisch toezicht de gevangenis te verlaten. Daarnaast verblijft uw ganse familie (ouders, broers en zussen) hier in België, zijn uw ouders oud en ziek en wilt u er voor hen zijn, voor hen zorgen. Tot slot beschikt uw vader hier over een eigen woning die hij aan u wil nalaten.

Naar Servië terugkeren is verder ook geen optie omdat u er niet over werk en een eigen woning beschikt. Door uw langdurig verblijf in België, kent u ook niets meer in Servië. U heeft schrik dat ze u daar iets gaan aandoen. U heeft gehoord dat ze daar gevaarlijk zijn, dat ze daar mensen bedreigen.

U kent België beter dan Servië. U spreekt weliswaar Servisch maar Nederlands is ondertussen uw belangrijkste taal geworden. Bovendien heeft u in Servië nog maar weinig familie wonen. Uw grootouders zijn overleden. Hun woning in Postenje behoort weliswaar nog steeds aan de familie toe, maar staat momenteel leeg. Verder woont er in Postenje nog een tante van u met haar kinderen. Uw contact met haar is evenwel volledig verwaterd. Ook daarom wenst u niet terug te keren naar Servië. Een andere reden is dat de lonen in Servië veel lager zijn dan in België. U wenst derhalve hier in België te blijven bij uw familie en voor uw ouders te zorgen.

Ter staving van uw verzoek legde u een document met betrekking tot uw strafuitvoering in België neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Er kan vooreerst op gewezen worden dat de nationaliteitswetgeving tot de soevereine bevoegdheid van de verschillende nationale staten behoort. Het loutere feit de nationaliteit van een welbepaald land niet te bezitten (of kunnen verkrijgen) volstaat ook niet om te besluiten tot een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is er sprake van het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Gelet op het gegeven dat u geboren en getogen bent in Postenje, Servië, waar u tot uw komst in 1996 naar België verbleef, waar uw familiewoning (ihb de woning van uw grootouders) zich nog steeds bevindt en waar ook nog steeds familie van u woonachtig is, dient Servië beschouwd te worden als uw land van gewoonlijk verblijf en dient dientengevolge uw vrees dan ook ten aanzien van Servië beoordeeld te worden.

Aangaande het feit dat uw naaste familie in België is, u voor uw ouders hier wenst te zorgen die oud en ziek zijn, en u hier door uw langdurig verblijf volledig ingeburgerd bent en hierdoor vervreemd bent van uw land van oorsprong, dient te worden opgemerkt dat deze (asiel)motieven van louter persoonlijke en intrafamiliale aard zijn en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

U haalde daarnaast enkel praktische redenen waarom u niet terug kan naar Servië, zoals de afwezigheid van een eigen woonst of werk in Servië, het feit dat de lonen er veel lager liggen dan in België, dat u er niets meer hebt om naar terug te keren en schrik hebt voor de mensen daar (CGVS, p. 4 en 5). Het betreft ook hier louter problemen van socio-economische, persoonlijke en praktische aard welke evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees voor medeburgers in Servië dient trouwens te worden opgemerkt dat het hier louter om een hypothetische vrees gaat. U heeft immers enkel van horen zeggen dat de mensen daar gevaarlijk zijn, dat ze andere mensen daar bedreigen (CGVS, p. 5). U kende zelf nooit in het verleden enige problemen in Servië met medeburgers (CGVS, p. 5). Wat er ook van zij, u heeft evenmin aangetoond dat u bij eventuele problemen met medeburgers in geval van een terugkeer naar Servië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 15 december 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20210813.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking, dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat en dat corrupte politieambtenaren steeds vaker ter verantwoording worden geroepen. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon op dit gebied nog veel moet gebeuren en er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, wordt op dit terrein een zekere vooruitgang geboekt, onder meer door de doorvoering op 9 februari 2022 van de grondwetswijziging waarbij rechters en parketmagistraten niet langer door het parlement aangeduid kunnen worden. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit

begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de instelling van de Ombudsdienst (Protector of Citizens). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De kwaliteit van de interne politieonderzoeken is gestegen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. In oktober 2019 trad een nieuwe wet op gratis rechtsbijstand (Law on Free Legal Aid) in werking. Daarnaast bestaan er ook verschillende niet wettelijk geregelde mogelijkheden om kosteloze rechtshulp te verkrijgen. Informatie stelt ook nog dat Servië over uitgebreide wetgeving beschikt in de strijd tegen corruptie. Ofschoon er zich nog problemen voordoen op het vlak van de tenuitvoerbrenging van het beleid, beschikt Servië over diverse anticorruptie-instellingen, onder meer een anticorruptieagentschap dat toeziet op de implementatie van de maatregelen. De strijd tegen corruptie leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa). Deze organisatie helpt onder meer de politie bij het introduceren van internationale standaarden, hervormingen en het opbouwen van een vertrouwensrelatie met de bevolking.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Aangaande het feit dat u door het ontbreken van een legale verblijfsstatus niet kan werken in België en de gevangenis niet onder elektronisch toezicht kan verlaten, en mede daarom een verzoek om internationale bescherming indiende, in de hoop op die manier aan een legale verblijfsstatus te geraken (CGVS, p. 2 tem 4), dient te worden opgemerkt dat deze motieven op zich evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van moeilijke leefomstandigheden in België.

De vaststelling dat u niet kan terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf – u stelde immers dat in het verleden verschillende keren tevergeefs geprobeerd werd u naar Servië te deporteren omdat u niet over de vereiste documenten beschikt om toegang te krijgen tot het grondgebied van Servië (CGVS, p. 2, 4 en 5) – kan niet als een daad van vervolging of ernstige schade gekwalificeerd worden.

Ik wijs in dit verband tevens op de mogelijkheid om een verblijftitel te bekomen in België door de geëigende procedure te volgen. Dat is (1) een verzoek tot erkenning als staatloze in te dienen bij de familierechtbank, om vervolgens (2) een 'aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van een onmogelijkheid tot terugkeer' in te dienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het door u neergelegde document wijzigd bovenstaande conclusie niet. Uw strafuitvoering staat immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Volgens de verzoekende partij wordt geenszins betwist dat ze geen nationaliteit heeft. Het staat dus vast dat ze staatloos is. De commissaris-generaal oordeelde dat Servië als land van gewoonlijk verblijf beschouwd dient te worden aangezien ze daar geboren is en daar verbleef tot in 1996, gezien er een familiewoning is in Servië en het feit dat er daar nog familie woont. De verzoekende partij wijst erop dat dit land nog niet bestond toen ze werd geboren in 1983. In dat jaar lag haar geboortedorp in de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië. In 1992 ontstond volgens de verzoekende partij de Federale Republiek Joegoslavië na de Joegoslavische oorlog. De verzoekende partij geeft aan dat ze in 1996 uit de Federale Republiek Joegoslavië is vertrokken en nooit meer naar haar geboortestreek teruggekeerd is.

In 2006 werd Servië een onafhankelijke staat. Dit is tien jaar nadat ze aankwam in België. Ze meent dat het dan ook onzorgvuldig is van de commissaris-generaal om zonder verder onderzoek aan te nemen dat haar land van gewoonlijk verblijf Servië is. Ze heeft immers nooit in Servië gewoond. Ze heeft de eerste tien jaar van haar leven in Joegoslavië gewoond, een staat die niet meer bestaat.

De verzoekende partij stelt bovendien dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de commissaris-generaal geen diepgaandere vragen heeft gesteld over haar regio van herkomst. Volgens haar slaagt de commissaris-generaal er dan ook niet in om onomwonden en op objectieve wijze aan te tonen dat Servië het land van gewoonlijk verblijf van de verzoekende partij is. Het feit dat haar grootouders een woning hadden in Servië is immers irrelevant gezien beide grootouders overleden zijn. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt verder niet dat het huis momenteel eigendom is van de familie. Ook hierover werden volgens de verzoekende partij geen diepgaandere vragen gesteld door de commissaris-generaal. Ze brengt verder naar voor dat het irrelevant is dat ze nog één tante heeft wonen in Servië. Dit toont immers niet aan dat ze zelf in Servië heeft gewoond of verbleven. Haar naaste familie, haar ouders, haar broers en zussen wonen dan ook allemaal in België. Ze heeft geen andere familiale contacten in Servië.

De verzoekende partij voert aan dat ze het overgrote deel van haar leven in België heeft gewoond. Ze kwam voor het eerst aan in België toen ze amper veertien jaar oud was. Intussen woont ze bijna achtentwintig jaar in België, het dubbele van de tijd dat ze in Joegoslavië woonde. Ze meent dat de commissaris-generaal onvoldoende heeft onderzocht of ze zou kunnen terugkeren naar Servië. Het lijkt immers dat Servië niet akkoord is om haar toe te laten op haar grondgebied en haar de nationaliteit toe te kennen. Ze is immers echter nooit Servisch staatsburger geweest. Er is reeds tweemaal een poging ondernomen om haar terug te sturen naar Servië maar dit is steeds mislukt. De commissaris-generaal laat echter na om te onderzoeken of een werkelijke terugkeer naar Servië mogelijk is of niet. Volgens haar leidt het kennelijk ongegrond verklaren van haar verzoek tot een situatie waarin ze niet kan terugkeren naar haar geboorteregio maar ook niet legaal in België kan verblijven.

2.3. De verzoekende partij vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde het dossier opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 24 januari 2024 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- “*Kosovo Readmission Request*” van 28 mei 2014;
- “*Serbia Readmission Request*” van 28 mei 2014;
- “*Serbia Readmission Request*” van 15 mei 2019;
- “*Republic of North Macedonia Readmission Request*” van 7 augustus 2019;
- rapport DID van 24 maart 2017;
- mailverkeer ambassade Servië van 5 januari 2024;
- “*The Impossible Lives of the Roma in Serbia*” van 29 mei 2018;
- “*Serbia’s Stateless Roma Struggle for Visibility*” van 12 januari 2018.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden

beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Op 5 maart 1999 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Ze stelt F.B. te heten, geboren te zijn in het jaar 1980 en afkomstig te zijn van Kosovo. Ze stelt eveneens Roma te zijn en over de Joegoslavische nationaliteit te beschikken. Dit verzoek om internationale bescherming werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) kennelijk ongegrond bevonden wegens het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar afkomst uit Kosovo. Op 23 december 1999 bevestigt de commissaris-generaal deze beslissing.

5.2. Op 12 januari 2000 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 11 mei 2002 neemt de DVZ in het kader van dit verzoek een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag met het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij gaat tegen deze beslissing niet in beroep.

5.3. De verzoekende partij dient op 1 februari 2023 haar derde en huidig verzoek om internationale bescherming in. In het kader hiervan verklaart ze dat haar echte naam Z.B. is. Ze is geboren in het jaar 1983 in Servië en is van Servische origine. Ze verklaart niet over de Servische nationaliteit te beschikken, maar enkel over een Servische geboorteakte. Ze verklaart een nieuw verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend omdat ze hier al zo lang is, niet naar Servië kan terugkeren en verblijfspapieren wenst zodat ze hier eindelijk legaal kan werken. Ze wenst niet opnieuw in de gevangenis te belanden. Ze verklaart ook dat ze met een positieve beslissing de goedkeuring zou krijgen om onder elektronisch toezicht de gevangenis te kunnen verlaten. Verder stelt ze dat haar ganse familie in België verblijft. Haar ouders zijn oud en ziek en ze wil voor hen zorgen. Ze verklaart niet naar Servië te kunnen terugkeren omdat ze er niet over werk en een eigen woning beschikt. Ze kent ook niets meer in Servië. Ze heeft schrik dat ze haar daar iets gaan aandoen omdat ze heeft gehoord dat ze daar gevaarlijk zijn en mensen bedreigen. Ze zet verder uiteen dat ze België beter kent dan Servië. Het Nederlands is ondertussen haar belangrijkste taal geworden en ze heeft nog maar weinig familie in Servië wonen. Haar grootouders zijn overleden en hun huis staat momenteel leeg. Dit huis behoort volgens haar aan de familie toe. Ook stelt ze dat er nog een tante van haar woont in Servië maar het contact met haar is volledig verwaterd. Tenslotte verklaart ze dat ze niet wil terugkeren naar Servië omdat de lonen daar veel lager zijn. Ze wenst derhalve in België te verblijven.

5.4. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Eenzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt artikel 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloos is. Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Voorts moet diegene die als vluchteling erkend wil worden, zich buiten het grondgebied bevinden van de staat waarvan hij de nationaliteit bezit, of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, en waarvan hij geen bescherming meer wil of kan genieten. Aldus kan België voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming niet als land van gewoonlijk verblijf beschouwd worden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de vrees van de verzoekende partij ten aanzien van Servië beoordeelt, daar *“Gelet op het gegeven dat u geboren en getogen bent in Postenje, Servië, waar u tot uw komst in 1996 naar België verbleef, waar uw familiewoning (ihb de woning van uw grootouders) zich nog steeds bevindt en waar ook nog steeds familie van u woonachtig is”*. In het verzoekschrift betwist de verzoekende partij dat haar verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Servië dient beoordeeld te worden. De verzoekende partij verklaart dat ze slechts tot haar veertien jaar in ex-Joegoslavië gewoond heeft en sindsdien heeft ze er niet meer verbleven. Ook wijst ze op de verschillende pogingen die ondernomen werden om haar naar Kosovo, Servië en Nood-Macedonië te repatriëren, maar die landen haar ‘readmission’ geweigerd hebben.

Uit de stukken die de verzoekende partij aan haar aanvullende nota voegt blijkt inderdaad dat op verschillende data aan onder meer Servië een verzoek tot “readmission” gesteld werd. Uit de gegevens gevoegd aan de aanvullende nota blijkt dat de verzoekende partij gebruik gemaakt heeft van aliases en een valse geboorteakte. Het komt in de eerste plaats aan de verzoekende partij om duidelijkheid te scheppen over haar nationaliteit, en indien ze staatloos is van haar vroegere gewone verblijfplaats. Daarenboven gaat de verzoekende partij er enerzijds aan voorbij dat ze geen documenten bijbrengt om effectief aannemelijk te maken dat ze staatloos is, en anderzijds wordt in de bestreden beslissing geenszins gesteld dat ze over de Servische nationaliteit beschikt, doch wordt uiteengezet dat Servië als land van gewoonlijk verblijf beschouwd wordt. Het betoog van de verzoekende partij dat Servië haar verzoek tot “readmission” geweigerd heeft, is niet voldoende om afbreuk te doen aan de uiteenzetting van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat Servië als land van gewoonlijk verblijf dient beschouwd te worden, daar de readmissions geweigerd werden omwille van foutieve informatie die de verzoekende partij meegedeeld heeft. In zoverre de verzoekende partij betwist dat Servië als haar land van gewoonlijk verblijf dient beschouwd te worden, gelet op haar jarenlang illegaal verblijf in België gaat de verzoekende partij voorbij aan de eigenheid van de procedure die ze opgestart heeft, namelijk een verzoek om internationale bescherming. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij op veertienjarige leeftijd in België is aangekomen en sindsdien illegaal hier verblijft doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij meent staatloos te zijn, is op zich niet voldoende om internationale bescherming te krijgen. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij weliswaar aan niet eens te zijn met de beoordeling van de commissaris-generaal, doch laat ze na aan te geven wat haar nationaliteit of haar land van gewoonlijk verblijf dan wel is.

5.5. Wat er ook van is, er wordt verder op gewezen dat artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De door de verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven met name dat ze (i) al lang in België is, (ii) verblijfspapieren wenst zodat ze eindelijk legaal kan werken, (iii) niet opnieuw in de gevangenis wenst te belanden, (iv) met een positieve beslissing van de commissaris-generaal de goedkeuring zou krijgen om de gevangenis te verlaten, (v) stelt dat haar ganse familie in België verblijft, haar ouders oud en ziek zijn en ze voor hen wil zorgen, (vi) niet naar Servië kan terugkeren omdat ze niet over een eigen woning beschikt, geen werk heeft en de lonen veel lager zijn in Servië en (vii) niets meer kent in Servië, betreffen redenen waarom ze graag hier in België zou willen blijven of hebben betrekking op de algemene situatie in Servië. Ze houden echter op geen enkele wijze verband met één van de voormelde criteria van het Vluchtelingenverdrag en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève. In het verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij geen argumenten die hierop een ander licht kunnen werpen.

Verder stelt ze niet te kunnen terugkeren naar Servië omdat ze schrik heeft dat ze haar daar iets gaan aandoen omdat ze gehoord heeft dat de mensen daar gevaarlijk zijn en mensen bedreigen. De commissaris-generaal stelt echter in de bestreden beslissing hieromtrent dat dit een loutere hypothetische vrees betreft en de verzoekende partij bovendien evenmin heeft aangetoond dat ze de bescherming van de autoriteiten in Servië niet kan invoeren. De verzoekende partij doet in het verzoekschrift geen enkele moeite om deze motivering te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. De motivering van de commissaris-generaal wordt dan ook overgenomen omdat deze pertinent en juist is en steun vindt in het administratief dossier wanneer hij stelt: *“Wat betreft uw vrees voor medeburgers in Servië dient trouwens te worden opgemerkt dat het hier louter om een hypothetische vrees gaat. U heeft immers enkel van horen zeggen dat de mensen daar gevaarlijk zijn, dat ze andere mensen daar bedreigen (CGVS, p. 5). U kende zelf nooit in het verleden enige problemen in Servië met medeburgers (CGVS, p. 5). Wat er ook van zij, u heeft evenmin aangetoond dat u bij eventuele problemen met medeburgers in geval van een terugkeer naar Servië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 15 december 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20210813.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking, dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat en dat corrupte politieambtenaren steeds vaker ter verantwoording worden geroepen. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon op dit gebied nog veel moet gebeuren en er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, wordt op dit terrein een zekere vooruitgang geboekt, onder meer door de doorvoering op 9 februari 2022 van de grondwetwijziging waarbij rechters en parketmagistraten niet langer door het parlement aangeduid kunnen worden. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt

geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de instelling van de Ombudsdienst (Protector of Citizens). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De kwaliteit van de interne politieonderzoeken is gestegen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. In oktober 2019 trad een nieuwe wet op gratis rechtsbijstand (Law on Free Legal Aid) in werking. Daarnaast bestaan er ook verschillende niet wettelijk geregelde mogelijkheden om kosteloze rechtshulp te verkrijgen. Informatie stelt ook nog dat Servië over uitgebreide wetgeving beschikt in de strijd tegen corruptie. Ofschoon er zich nog problemen voordoen op het vlak van de tenuitvoerbrenging van het beleid, beschikt Servië over diverse anticorruptie-instellingen, onder meer een anticorruptieagentschap dat toeziet op de implementatie van de maatregelen. De strijd tegen corruptie leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa). Deze organisatie helpt onder meer de politie bij het introduceren van internationale standaarden, hervormingen en het opbouwen van een vertrouwensrelatie met de bevolking.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

5.6.1 Uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

5.6.2. In zoverre Servië beschouwd wordt als het land van gewoonlijk verblijf, blijkt uit niets dat er op heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch is er algemeen bekende informatie beschikbaar waaruit dit blijkt.

5.6.3. In zoverre de verzoekende partij meent dat Servië niet als haar land van gewoonlijk verblijf dient beschouwd te worden, doch nalaat aan te geven ten aanzien van welk ander land de subsidiaire bescherming dient beoordeeld te worden, wijst de Raad op wat volgt. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In elk geval brengt de verzoekende partij geen elementen aan waarom zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen.

5.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord door de commissaris-generaal in de gevangenis van Antwerpen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en

de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS